

konem nějakých úředních funkcí Fondu, právě tak jako by tomu nebylo ani u osoby fyzické. Tím byla jen zpeněžena práva Fondu, která mu podle §u 11 cit. zákona příslušela a která mu měla býti zdrojem příjmů, aby mohl dostáti s v ě m u ů k o l u, opatřiti strojená hnojiva. Netřeba se tuto zabývatí otázkami, které žalobce v dovolacím rekursu nadhazuje a které navazuje na obtíže, jež by byly spojeny s uplatňováním nároků proti všem jednotlivým členům Sdružení, jichž prý jest asi 200; jen tolik nutno podotknouti, že názorem tuto hájeným není nijak dotčena otázka, zda smlouva mezi Fondem a Sdružením jest platná a zda a pokud členové Sdružení, ku správě jeho záležitostí zvolení (čl. VIII. až XI. smlouvy), platně jednali a mohou jednati jménem všech společníků nebo jménem společnosti jako jejich p l n o m o c n í c i (§§ 1190 a 1201 první věta obč. zák.).

Čís. 4122.

Pozemková reforma.

Přiznání požadovacího nároku nad výměru §u 3 zákona čís. 318/1919, jest pokládati za zcizení zabrané půdy, jež ke své platnosti vyžaduje souhlasu Státního pozemkového úřadu dle §u 7 zákona čís. 215/1919 v doslovu čl. I. zákona čís. 108/1921. Souhlas ten dlužno spatřovati v tom, že Státní pozemkový úřad proti příkazovacímu usnesení v zákonné lhůtě nepodal opravného prostředku.

(Rozh. ze dne 9. září 1924, R I 621/24.)

Usnesením ze dne 7. srpna 1920 přiznal okresní soud drobným pachtýřům pozemky, náležející k zabranému deskovému velkostatku, a vyrozuměl o tom též Státní pozemkový úřad, jenž si do usnesení nestěžoval. Teprve v roce 1924 vznesla Obvodová úřadovna Státního pozemkového úřadu do tohoto usnesení rekurs, jež r e k u r s n í s o u d odmítl pro opožděnost. N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatelka má potud pravdu, pokud zdůrazňuje, že přiznání požadovacího nároku nad výměru §u 3 zákona o zajištění půdy drobným pachtýřům ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n., jest pokládati za zcizení zabrané půdy, jež ke své platnosti vyžaduje souhlasu Státního pozemkového úřadu dle §u 7 zákona ze dne 16. dubna 1919, čís. 215 sb. z. a n., v doslovu čl. I. zákona ze dne 11. března 1921, čís. 108 sb. z. a n. Ale na omylu jest stěžovatelka, pokud tvrdí, že v tomto případě nebyl udělen souhlas Státního pozemkového úřadu, jehož snad bylo třeba. Usnesení okresního soudu ze dne 7. srpna 1920, jímž byly mimo jiné i pozemky ve výměře 10 ha 6 a 34 m², patřivší k zabranému deskovému velkostatku, dle zákona ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n., přiznány do spoluvlastnictví Janu Sch-ovi a soudruhům, bylo doručeno Státnímu pozemkovému úřadu v Praze dne 23. srpna 1920. Doručení stalo se právě za tím účelem, by Státní po-

zemkový úřad mohl po případě odporovati přiznání pozemků do vlastnictví pachtýřů proto, že nebylo šetřeno předpisů záborových zákonů. Státní pozemkový úřad nepodal v zákonné lhůtě opravného prostředku proti příkazovacímu usnesení, a tím dal — byť ne výslovně, tož mlčky (§ 863 obč. zák.) — souhlas k přiznání oněch pozemků, pokud bylo tohoto souhlasu snad potřebí. Z toho plyne jednak, že, i kdyby okresní soud byl nedbal předpisů §u 3 zákona ze dne 27. května 1916 č. 318 sb. z. a n., neboli, jak stěžovatelka vytýká, byl překročil meze své příslušnosti, chyba ta měla být napravena buďvala do latečným schválením příslušného Státního pozemkového úřadu, jednak že pachtýři, kteří snad neměli zákonného nároku na přiděl oněch pozemků, mlčky se stavším souhlasem povolaného úřadu nabyli k nim práv. Usnesení, nabytí formálně mocí práva, nemůže tedy bez jejich újmy býti změněno nebo zrušeno, a proto nelze hleděti k rekursu, jež Obvodová úřadovna Státního pozemkového úřadu v Č. po více než třech letech podala, chtějíc takto způsobem, ohrožujícím veškeru právní bezpečnost, dohoniti něco, co snad zameškal Státní pozemkový úřad (§ 11 nesp. řiz.).

Čís. 4123.

Má-li býti exekuce (dle §u 349/350) ex. ř.) povolena pro nárok, jež zavázaný jest povinen splniti toliko na plnění vzájemné, které se má státi z ruky do ruky, není p o v o l e n í exekuce závislým na tom, aby bylo prokázáno, že vzájemné plnění bylo již vykonáno nebo že alespoň jeho splnění jest zajištěno, a lze jen v ý k o n povolené exekuce dle §u 42 č. 4 ex. ř. odložit, jestliže vymáhající věřitel ani nevykonal povinného plnění vzájemného, aniž jest k němu ochoten.

(Rozh. ze dne 9. září 1924, R I 666/24.)

Vymáhající věřitelka domáhala se povolení exekuce odevzdáním do vlastnictví statků N. a C. a vkladem práva vlastnického k těmto statkům. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Rozsudkem tohoto nejvyššího soudu ze dne 15. ledna 1924 bylo uznáno právem, že jest žalovaný Alexandr T. povinen, by s výhradou svolení Státního pozemkového úřadu v Praze nebo jeho obvodové úřadovny v Praze a) o d e v z d a l žalobkyni Hedvice K-ové do vlastnictví statek N. a statek C., b) v y d a l žalobkyni o tom listinu, kterou svoluje k převodu práva vlastnického k těmto statkům na žalobkyni s výhradou svolení Státního pozemkového úřadu v Praze nebo jeho obvodové úřadovny v Praze. Zároveň bylo vysloveno, že žalobkyně na místo, aby se domáhala (vydání) oné listiny, může na základě rozsudku a svolení Státního pozemkového úřadu v Praze nebo jeho obvodové úřadovny v Praze žádati pro sebe z a v k l a d práva vlastnického na statek N. a na statek C. Konečně bylo ve smyslu rodinného listu ze dne